

**THE EFFECTIVENESS OF HEALTH EDUCATION PROGRAMME ON
REHABILITATION PROVIDED FOR INDUSTRIAL MALE
WORKERS WITH HAND INJURY, INDUSTRIAL
REHABILITATION CENTRE,
PATHUMTHANI PROVINCE**

SOMKIAT SIRICHOOSUP

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF SCIENCE (PUBLIC HEALTH)
MAJOR IN HEALTH EDUCATION AND BEHAVIORAL SCIENCES
FACULTY OF GRADUATE STUDIES
MAHIDOL UNIVERSITY**

2004

ISBN 974-04-4349-4

COPYRIGHT OF MAHIDOL UNIVERSITY

ประสิทธิผลของโปรแกรมสุขศึกษาในการฟื้นฟูสมรรถภาพลูกจ้างชายได้รับบาดเจ็บที่มือเนื่องจากการทำงาน ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนงาน จังหวัดปทุมธานี (THE EFFECTIVENESS OF HEALTH EDUCATION PROGRAMME ON REHABILITATION PROVIDED INDUSTRIAL MALE WORKERS WITH HAND INJURY, INDUSTRIAL REHABILITATION CENTRE, PATHUMTHANI PROVINCE)

สมเกียรติ สิริชูทรัพย์ 4337151 PPH / M

วท.ม. (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ : รุ่งโรจน์ พุ่มรีว, Ph.D., เฉลิมพล ต้นสกุล, ศ.ค., ธีราดล เก่งการพานิช, พบ.ม.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง กลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังการทดลองเพื่อศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมสุขศึกษาในการฟื้นฟูสมรรถภาพลูกจ้างชายได้รับบาดเจ็บที่มือเนื่องจากการทำงาน ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนงาน จังหวัดปทุมธานี โดยประยุกต์ทฤษฎีความสามารถตนเองมาใช้ในการจัดกิจกรรมสุขศึกษา กลุ่มทดลองคือ ลูกจ้างชายได้รับบาดเจ็บที่มือจากการทำงาน ที่มารับการฟื้นฟูสมรรถภาพที่ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนงาน จังหวัดปทุมธานี ระหว่างเดือน กรกฎาคม ถึง เดือน ธันวาคม 2546 จำนวนที่เข้ามาอยู่ในการวิจัยแรกเริ่มมี 38 คน และเมื่อสิ้นสุดการทดลองคงเหลือ 32 คน โดยจัดกิจกรรมสุขศึกษาแบบรายบุคคลให้กับกลุ่มทดลองเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ประกอบด้วยการบรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับมือ การสาธิตและการทดลองฝึกปฏิบัติ การมอบคู่มือปฏิบัติเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพมือ การตรวจประเมินความก้าวหน้าและแจ้งผลการเปลี่ยนแปลง การใช้คำพูดชักจูงสร้างความมั่นใจ การให้คำชมเชยและให้กำลังใจ และการติดตามผลการปฏิบัติ รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และแบบประเมินสมรรถภาพของมือก่อนทดลอง 2 ครั้งห่างกัน 6 สัปดาห์ และหลังทดลอง 1 ครั้ง แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างการวัดก่อนการทดลองครั้งที่ 1 , 2 และหลังการทดลองด้วยสถิติ One-way ANOVA และทดสอบหาคู่ที่แตกต่างกันด้วยสถิติ Multiple Comparison (Scheffe)

ผลการวิจัยพบว่า ภายหลังจากทดลองกลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องความรู้เกี่ยวกับมือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ การรับรู้สถานะของมือ การรับรู้ความสามารถตนเอง ความคาดหวังในผลลัพธ์ของการปฏิบัติ พฤติกรรมการปฏิบัติตัวเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ($p < .001$) ส่วนการเปลี่ยนแปลงสมรรถภาพของมือที่ได้รับบาดเจ็บยังคงดีขึ้นอย่างช้าๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ว่าโปรแกรมสุขศึกษาที่จัดขึ้น ทำให้ลูกจ้างชายได้รับบาดเจ็บที่มือมีพฤติกรรมในการฟื้นฟูสมรรถภาพดีขึ้น จึงควรมีการจัดโปรแกรมสุขศึกษาในกลุ่มผู้พิการหรือสูญเสียสมรรถภาพอื่นที่ยังขาดโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและความรู้ เพื่อให้มีพฤติกรรมในการฟื้นฟูสมรรถภาพที่เหมาะสมกับแต่ละบุคคล ที่จะส่งผลต่อสมรรถภาพร่างกายและนำไปสู่การมีคุณภาพชีวิตที่ดีต่อไป

THE EFFECTIVENESS OF HEALTH EDUCATION PROGRAMME ON REHABILITATION PROVIDED FOR INDUSTRIAL MALE WORKERS WITH HAND INJURY, INDUSTRIAL REHABILITATION CENTRE, PATHUMTHANI PROVINCE

SOMKIAT SIRICHOOSUP 4337151 PPH/M

M.Sc. (PUBLIC HEALTH) MAJOR IN HEALTH EDUCATION AND BEHAVIORAL SCIENCES

THESIS ADVISORS : ROONGROTE POOMRIEW, Ph.D., CHALERMPOL TANSAKUL, Dr.P.H., THARADOL KENGGANPANICH, M.A.

ABSTRACT

This was a quasi-experimental study, one-group pre-test post-test design, aimed to study the effectiveness of a health education programme applying Self-Efficacy Theory on rehabilitation provided for industrial male workers with hand injury who attended the Industrial Rehabilitation Centre, Pathumthani Province, from July to December 2003. In the beginning, thirty eight new cases of male workers with hand injury were included in the experimental group. However, only thirty two of them participated throughout the programme. The experimental group attended six sessions of health education programmes, once a week, for 6 weeks. The instruction was one to one as opposed to classroom style group instruction. The programmes consisted of lectures providing hand knowledge, demonstration practice followed by patient practice of techniques, distribution of a manual for hand rehabilitation, progress assessment and feedback, verbal persuasion for building confidence and encouragement, appraisal and follow-up on the results of practice from the manual. The data collection was undertaken 3 times. The first and second were collected at the 1st week and the 6th week and the third was done at the end of the programme. Statistical methods included percentage, arithmetic mean, standard deviation, comparative analysis between pairs of mean score differences by computing One-way ANOVA and analysis of the difference of pairs of mean scores by computing Multiple Comparison (Scheffe).

The results of experimentation showed that after the programme, the experimental group had higher hand knowledge, better perceived hand status, perceived self-efficacy, outcome expectation and rehabilitation behavior, than before the experimentation. These differences were statistically significant at $p < 0.001$. The function recovery of injured hands was better with slow progress, but there were no statistically significant results.

From the results of this study, the health education programme organized was effective in producing favorable improvements regarding the rehabilitation behavior of the male workers with hand injury. Thus, similar programme should be provided to the other types of disabled patients who are unable to access the information and the knowledge to enhance the suitable rehabilitation behavior in the individual and help them to improve their ability and lead them to improve their quality of life.

KEY WORDS : HEALTH EDUCATION PROGRAMME / INDUSTRIAL MALE WORKERS / HAND INJURY / REHABILITATION BEHAVIOR

150 p. ISBN 974-04-4349-4